

JULIA QUINN

ΟΛΑ ΟΣΑ ΑΓΑΠΩ ΣΕ ΣΕΝΑ

μετάφραση
Ελένη Τουλούπη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

*Για τους αναγνώστες μου.
Χωρίς εσάς, δεν θα είχα την πιο ωραία δουλειά στον κόσμο.*

Και επίσης από τον Πολ, για τον ίδιο ακριβώς λόγο.

Πρόλογος

Πριν από λίγα χρόνια

Δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Δεν ήταν κάτι καινούριο. Τώρα πια θα έπρεπε να το είχε συνηθίσει.

Όχι, όμως. Κάθε βράδυ ο Σεμπάστιαν Γκρέι έκλεινε τα μάτια του περιμένοντας να κοιμηθεί. Γιατί να μην το κάνει; Ήταν ένας απόλυτα υγιής άντρας, απόλυτα ευτυχιμένος, απόλυτα λογικός. Δεν υπήρχε λόγος να μην μπορεί να κοιμηθεί.

Δεν μπορούσε, όμως.

Δεν συνέβαινε πάντα. Μερικές φορές –και δεν είχε ιδέα γιατί συνέβαινε και γιατί όχι– ακουμπούσε το κεφάλι του στο μαξιλάρι και βυθιζόταν αμέσως σε γαλήνιο ύπνο. Τον υπόλοιπο καιρό στριφογύριζε, σηκωνόταν να διαβάσει, έπινε τσάι, στριφογύριζε πάλι, έπαιζε βελάκια, στριφογύριζε και τελικά τα παρατούσε και πήγαινε να δει την ανατολή.

Είχε δει πολλές ανατολές. Στην πραγματικότητα, ο Σεμπάστιαν θεωρούσε πλέον τον εαυτό του ειδικό στην ανατολή των Βρετανικών Νήσων.

Αναπόφευκτα, η εξάντληση έκανε την εμφάνισή της, και κάποια στιγμή μετά την αυγή αποκοιμιόταν, στο κρεβάτι ή

στην πολυθρόνα του, ή κάποιες άβολες φορές με το πρόσωπό του πάνω στο τζάμι. Αυτό δεν συνέβαινε κάθε μέρα, αλλά αρκετά συχνά ώστε να αποκτήσει τη φήμη του τεμπέλη, που πραγματικά τον διασκέδαζε. Δεν υπήρχε τίποτα που να του άρεσε περισσότερο από ένα γεμάτο ενέργεια πρωινό, και σίγουρα δεν υπήρχε κανένα γεύμα τόσο πλούσιο όσο ένα γερό αγγλικό πρωινό.

Έτσι, εκπαίδευε τον εαυτό του να ζει όσο καλύτερα μπορούσε με το βάσανό του. Συνήθιζε να παίρνει πρωινό στο σπίτι του ξαδέλφου του Χάρι, εν μέρει επειδή η οικονόμος του Χάρι ετοίμαζε ένα φοβερό γεύμα, αλλά και επειδή αυτό σήμαινε πως ο Χάρι τώρα πια τον περίμενε να εμφανιστεί. Πράγμα που σήμαινε ότι εννιά στις δέκα φορές ο Σεμπάστιαν έπρεπε να εμφανιστεί. Πράγμα που σήμαινε ότι δεν μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτό του να αποκοιμηθεί στις επτά και μισή κάθε πρωί. Πράγμα που σήμαινε ότι θα ήταν πιο κουρασμένος απ' ό,τι συνήθως το επόμενο βράδυ. Πράγμα που σήμαινε πως, όταν σερνόταν στο κρεβάτι του και έκλεινε τα μάτια του, θα αποκοιμιόταν πιο εύκολα.

Θεωρητικά.

Όχι, αυτό δεν ήταν δίκαιο, σκέφτηκε. Δεν χρειαζόταν να στρέψει τον σαρκασμό του προς τον εαυτό του. Το σπουδαίο σχέδιό του δεν λειτουργούσε απόλυτα, αλλά είχε κάποιο αποτέλεσμα. Κοιμόταν λίγο καλύτερα. Απλώς όχι απόψε.

Ο Σεμπάστιαν σηκώθηκε και πήγε στο παράθυρο, ακουμπώντας το μέτωπό του στο τζάμι. Έκανε ψύχρα έξω και το κρύο τον διαπερνούσε μέσα από το γυαλί. Του άρεσε η αίσθηση. Ήταν σπουδαία. Μεγαλειώδης. Ήταν μία από εκείνες τις έντονες στιγμές που του θύμιζαν την ανθρώπινη φύση του. Κρύωνε, άρα πρέπει να ήταν ζωντανός. Κρύωνε, άρα δεν ήταν ανίκητος. Κρύωνε, άρα...

Έκανε ένα βήμα πίσω και ξεφύσηξε αηδιασμένος. Κρύωνε, άρα κρύωνε. Αυτό ήταν όλο.

Ξαφνιάστηκε που δεν έβρεχε. Όταν είχε φτάσει στο σπίτι εκείνο το βράδυ, το πήγαινε για βροχή. Είχε γίνει ασυνήθιστα καλός στις προβλέψεις του για τον καιρό όσο ήταν στην ηπειρωτική Ευρώπη.

Πιθανότατα θα έπιανε σύντομα βροχή.

Πήγε πίσω στο κέντρο του δωματίου του και χασμουρήθηκε.

Ίσως έπρεπε να διαβάσει. Αυτό τον έκανε καμιά φορά να νυστάξει. Φυσικά, το θέμα δεν ήταν να νυστάξει. Μπορούσε να νυστάζει απίστευτα και πάλι να μην κοιμηθεί. Έκλεινε τα μάτια του, έβαζε το μαξιλάρι του στη σωστή θέση, και πάλι...

Τίποτα.

Απλώς έμενε εκεί ξαπλωμένος, περιμένοντας, περιμένοντας, περιμένοντας. Προσπαθούσε να αδειάσει το μυαλό του, γιατί σίγουρα ήταν αυτό που χρειαζόταν. Ένας λευκός καμβάς. Μια καινούρια αρχή. Αν μπορούσε να πετύχει το απόλυτο κενό, τότε θα τον έπαιρνε ο ύπνος. Ήταν σίγουρος.

Δεν είχε αποτέλεσμα, όμως. Γιατί κάθε φορά που ο Σεμπάστιαν Γκρέι προσπαθούσε να πετύχει το απόλυτο κενό, ο πόλεμος επέστρεφε και τον κυριεύε.

Τα έβλεπε. Τα ένιωθε. Πάλι. Όλα εκείνα τα πράγματα για τα οποία, ειλικρινά, μία φορά ήταν αρκετή.

Κι έτσι άνοιγε τα μάτια του. Γιατί τότε, το μόνο που έβλεπε ήταν το μάλλον συνηθισμένο δωμάτιό του, με το μάλλον συνηθισμένο κρεβάτι του. Το πάπλωμα ήταν πράσινο, οι κουρτίνες χρυσές. Το γραφείο του ήταν ξύλινο.

Είχε και πολλή ησυχία. Στη διάρκεια της μέρας ακούγονταν οι συνηθισμένοι θόρυβοι της πόλης, αλλά τη νύχτα το κομμάτι αυτό βυθιζόταν σχεδόν στη σιωπή. Ήταν πραγματικά υπέροχο να απολαμβάνεις τη σιωπή. Να ακούς τον άνεμο και ίσως

το τραγούδι των πουλιών χωρίς να προσπαθείς συνεχώς να αφουγκραστείς ποδοβολητά ή πυροβολισμούς. Ή κάτι ακόμα χειρότερο.

Κάποιος θα σκεφτόταν ότι θα μπορούσε να κοιμηθεί μέσα σε αυτή την ησυχία.

Χασμουρήθηκε ξανά. Ίσως να διάβαζε. Είχε πάρει μερικά βιβλία από τη συλλογή του Χάρι το απόγευμα. Δεν είχε πολλά για να διαλέξει. Του Χάρι του άρεσε να διαβάζει στα γαλλικά ή στα ρωσικά, και ενώ ο Σεμπάστιαν ήξερε και τις δύο γλώσσες εξίσου καλά (η κοινή τους γιατί από την πλευρά των μαμάδων τους επέμενε γι' αυτό), δεν του έβγαιναν εξίσου φυσικά όσο του Χάρι. Δυσκολευόταν να διαβάσει σε οποιαδήποτε άλλη γλώσσα πέρα από τα αγγλικά, και ο Σεμπάστιαν ήθελε απλώς να διασκεδάσει.

Μήπως περίμενε πολλά από ένα βιβλίο;

Αν έγραφε εκείνος ένα βιβλίο, θα υπήρχε ενθουσιασμός. Θα χάνονταν ζωές, αλλά όχι πολλές. Και ποτέ κάποιος από τους βασικούς ήρωες. Αυτό θα ήταν πολύ θλιβερό.

Θα έπρεπε να υπάρχει ρομάντζο, επίσης. Και κίνδυνος. Ο κίνδυνος ήταν καλός.

Μπορεί και κάτι εξωτικό, αλλά όχι σε μεγάλο βαθμό. Ο Σεμπάστιαν υποψιαζόταν ότι οι περισσότεροι συγγραφείς δεν έκαναν σωστά την έρευνά τους. Είχε διαβάσει πρόσφατα ένα μυθιστόρημα που διαδραματιζόταν σε ένα αραβικό χαρέμι. Και ενώ ο Σεμπάστιαν έβρισκε την ιδέα του χαρεμιού ενδιαφέρουσα –πολύ ενδιαφέρουσα–, δεν μπορούσε να φανταστεί ότι ο συγγραφέας είχε καταγράψει σωστά τις λεπτομέρειες. Του άρεσαν οι περιπέτειες, όπως στους περισσότερους, αλλά ακόμα κι αυτός δυσκολευόταν να πιστέψει ότι η Αγγλίδα ηρωίδα κατάφερε να το σκάσει κρεμώντας ένα φίδι από το παράθυρο για να γλιστρήσει έξω με ασφάλεια.

Και σαν να μην έφτανε όλο αυτό, ο συγγραφέας δεν είχε αναφέρει καν τι είδους φίδι ήταν.

Πραγματικά, μπορούσε και καλύτερα.

Αν έγραφε εκείνος ένα βιβλίο, θα διαδραματιζόταν στην Αγγλία. Δεν θα είχε φίδια.

Και ο ήρωας δεν θα ήταν κάποιος αλαζόνας δανδής, που ενδιαφέρεται μόνο για το κόψιμο του γιλέκου του. Αν έγραφε εκείνος ένα βιβλίο, ο ήρωας θα έπρεπε να είναι ηρωικός.

Με μυστηριώδες παρελθόν, όμως. Για να έχει ενδιαφέρον.

Θα έπρεπε να υπάρχει και μια ηρωίδα. Του άρεσαν οι γυναίκες. Μπορούσε να γράψει για μια γυναίκα. Πώς θα την έλεγε; Κάτι συνηθισμένο. Τζοάν, ίσως. Όχι, αυτό ήταν πολύ δυναμικό. Μέρι; Αν;

Ναι, Αν. Του άρεσε το Αν. Είχε έναν ωραίο ήχο. Κανείς, όμως, δεν θα την έλεγε Αν. Στο βιβλίο που θα έγραφε εκείνος, η ηρωίδα θα ήταν περιπλανώμενη, χωρίς οικογένεια. Δεν θα υπήρχε κανείς να την αποκαλέσει με το βαφτιστικό της όνομα. Χρειαζόταν ένα καλό επίθετο. Κάτι εύκολο στην προφορά. Κάτι ευχάριστο.

Σάνσμπερι.

Σταμάτησε να το σκεφτεί λίγο. Για κάποιο λόγο, του θύμιζε τυρί.

Αυτό ήταν πολύ καλό. Του άρεσε το τυρί.

Αν Σάνσμπερι. Ήταν ωραίο όνομα. Αν Σάνσμπερι. Δεσποινίς Σάνσμπερι. Η δεσποινίς Σάνσμπερι και...

Και τι;

Ο ήρωάς του; Θα έπρεπε να έχει κάποια καριέρα; Σίγουρα ο Σεμπάστιαν ήξερε πολλά για τους ευγενείς, ώστε να μπορεί να δώσει το ακριβές πορτρέτο ενός νωθρού λόρδου.

Αυτό, όμως, ήταν βαρετό. Αν έγραφε εκείνος ένα βιβλίο, θα έπρεπε να έχει μια συναρπαστική ιστορία.

Θα έκανε τον ήρωα στρατιωτικό. Σίγουρα ήξερε από αυτά. Ταγματάρχη, ίσως; Η δεσποινίς Σάνσμπερι και ο Μυστηριώδης Ταγματάρχης;

Όχι, Θεέ μου! Ακόμα κι αυτός το θεωρούσε υπερβολικό.

Στρατηγός; Όχι, οι στρατηγοί ήταν πολύ απασχολημένοι. Και σίγουρα δεν κυκλοφορούσαν και τόσο πολλοί.

Έναν συνταγματάρχη, ίσως; Υψηλόβαθμος, ώστε να έχει εξουσία και δύναμη. Θα μπορούσε να είναι από καλή οικογένεια, κάποιος με χρήματα, αλλά όχι πάρα πολλά. Μικρότερος γιος. Οι μικρότεροι γιοι έπρεπε να τα βγάλουν πέρα μόνοι τους στον κόσμο.

Η Δεσποινίς Σάνσμπερι και ο Μυστηριώδης Συνταγματάρχης.
Ναι, αν έγραφε ένα βιβλίο, αυτόν τον τίτλο θα του έδινε.

Δεν επρόκειτο, όμως, να γράφει βιβλία. Χασμουρήθηκε. Πού θα έβρισκε τον χρόνο; Κοίταξε το μικρό γραφείο του, που ήταν εντελώς άδειο πέρα από ένα φλιτζάνι καφέ. Ή το χαρτί;

Ο ήλιος είχε ήδη αρχίσει να ανατέλλει. Έπρεπε να ξαπλώσει πάλι στο κρεβάτι του. Θα μπορούσε ίσως να κοιμηθεί λίγες ώρες πριν σηκωθεί για να πάει στου Χάρι για πρωινό.

Κοίταξε στο παράθυρο. Το χλωμό φως της αυγής είχε αρχίσει να περνά μέσα από το γυαλί.

Σταμάτησε. Του άρεσε αυτή η φράση.

Το χλωμό φως της αυγής είχε αρχίσει να περνά μέσα από το γυαλί.

Όχι, δεν ήταν σαφές. Θα μπορούσε να μιλάει ακόμα και για μια καράφα με μπράντι.

Το χλωμό φως της αυγής είχε αρχίσει να περνά μέσα από το τζάμι του παραθύρου.

Καλό ήταν αυτό. Ήθελε, όμως, και κάτι ακόμα.

Το χλωμό φως της αυγής είχε αρχίσει να περνά μέσα από το τζάμι του παραθύρου, και η δεσποινίς Σάνσμπερι ήταν κουλουριασμένη κάτω από τη λεπτή κουβέρτα της και αναρωτιόταν, ως συνήθως, πού θα έβρισκε χρήματα για το επόμενο γεύμα της.

Αυτό ήταν πολύ καλό. Ακόμα κι εκείνος ήθελε να μάθει τι θα συνέβαινε στη δεσποινίδα Σάνσμπερι, και ήταν δικό του δημιούργημα.

Ο Σεμπάστιαν δάγκωσε το κάτω χείλος του. Ίσως έπρεπε να το γράψει. Και να της δώσει έναν σκύλο.

Κάθισε στο γραφείο του. Χαρτί. Χρειαζόταν χαρτί. Και μελάνι. Πρέπει να είχε λίγο στα συρτάρια του γραφείου του.

Το χλωμό φως της αυγής είχε αρχίσει να περνά μέσα από το τζάμι του παραθύρου, και η δεσποινίς Σάνσμπερι ήταν κουλουριασμένη κάτω από τη λεπτή κουβέρτα της και αναρωτιόταν, ως συνήθως, πού θα έβρισκε χρήματα για το επόμενο γεύμα της. Κοίταξε το πιστό της κόλεϊ, που ήταν ξαπλωμένο ήσυχα στο χαλί πλάι στο κρεβάτι της, και ήξερε πως είχε έρθει η ώρα να πάρει μια απόφαση. Από αυτό εξαρτιόταν το μέλλον των αδελφών της.

Για κοίτα. Μια ολόκληρη παράγραφος. Και δεν του είχε πάρει καθόλου χρόνο.

Ο Σεμπάστιαν κοίταξε πάλι το παράθυρο. Το χλωμό φως της αυγής ακόμα περνούσε μέσα από το τζάμι.

Το χλωμό φως της αυγής περνούσε μέσα από το τζάμι, και ο Σεμπάστιαν Γκρέι ήταν πανευτυχής.

Κεφάλαιο 1

Μέιφεαρ, Λονδίνο

Άνοιξη 1822

«**Τ**ο κλειδί για έναν επιτυχημένο γάμο», είτε ο λόρδος Βίκερς, «είναι να μένεις όσο μπορείς μακριά από τη γυναίκα σου».

Αυτή η δήλωση κανονικά θα επηρέαζε ελάχιστα τη ζωή και την τύχη της δεσποινίδας Αν Γουίνσλοου, αλλά υπήρχαν δέκα πράγματα που έκαναν τη φράση του λόρδου Βίκερς να την πληγώνει.

Ένα: ο λόρδος Βίκερς ήταν ο παππούς της, από την πλευρά της μαμάς της, και αυτό οδηγούσε στο **Δύο:** η σύζυγός του ήταν η γιαγιά της, που **Τρία:** είχε αποφασίσει πρόσφατα να απομακρύνει την Άναμπελ από την ήσυχη, ευτυχισμένη ζωή της στο Γκλόστερσιρ και, όπως έλεγε, «να τη συμμορφώσει και να την παντρέψει».

Εξίσου σημαντικό ήταν το **Τέσσερα:** ο λόρδος Βίκερς μιλούσε στον λόρδο Νιούμπερι, που **Πέντε:** κάποτε ήταν κι εκείνος παντρεμένος, και μάλιστα ευτυχισμένος, αλλά **Έξι:** η γυναίκα του είχε πεθάνει και τώρα ήταν χήρος, και **Επτά:** ο γιος του είχε πεθάνει την προηγούμενη χρονιά, χωρίς δικό του γιο.

Αυτό σήμαινε πως **Επτά**: ο λόρδος Νιούμπερι έφαχνε για καινούρια σύζυγο, **Οκτώ**: πίστευε ότι μια συμμαχία με τον Βίκερς θα τον βοηθούσε, και **Εννιά**: είχε βάλει στο μάτι την Άναμπελ, επειδή **Δέκα**: είχε φαρδιούς γοφούς.

Να πάρει. Μήπως είπε δύο επτάρια;

Η Άναμπελ αναστέναξε, μια και ήταν ό,τι πιο κοντινό μπορούσε να κάνει στο να σωριαστεί στην πολυθρόνα της. Δεν σήμαινε πραγματικά πως τα στοιχεία ήταν έντεκα αντί για δέκα. Οι γοφοί της ήταν όπως ήταν, και ο λόρδος Νιούμπερι αποφάσιζε αυτή τη στιγμή αν ο επόμενος διάδοχός του έπρεπε να περάσει εννιά μήνες ανάμεσά τους.

«Η μεγαλύτερη από οκτώ, είπατε;» μουρμούρισε ο λόρδος Νιούμπερι, κοιτάζοντάς την προσεκτικά.

Προσεκτικά; Δεν μπορεί να ήταν αυτή η κατάλληλη λέξη. Έμοιαζε έτοιμος να γλείψει τα χείλη του.

Η Άναμπελ κοίταξε την ξαδέλφη της, τη λαίδη Λουίζα ΜακΚαν, ανήσυχα. Η Λουίζα είχε περάσει για μια απογευματινή επίσκεψη, και πραγματικά διασκέδαζαν πριν κάνει την εμφάνισή του ο λόρδος Νιούμπερι. Το πρόσωπο της Λουίζα ήταν απόλυτα ήρεμο, όπως ήταν πάντα στις κοινωνικές εκδηλώσεις, αλλά η Άναμπελ είδε τα μάτια της να γουρλώνουν από συμπόνια.

Αν η Λουίζα, που οι τρόποι της ήταν πάντα σωστοί σε κάθε περίπτωση, δεν μπορούσε να κρύψει τον τρόμο από το πρόσωπό της, τότε η Άναμπελ είχε μπλέξει πολύ άσχημα.

«Και», είπε περήφανα ο λόρδος Βίκερς, «το καθένα γεννήθηκε γερό και δυνατό». Σήκωσε το ποτήρι του σε μια σιωπηλή πρόποση στην κόρη του, τη γόνιμη Φράνσις Βίκερς Γουίνσλοου, που η Άναμπελ θυμήθηκε ότι την αποκαλούσε συνήθως Εκείνη τη Χαζή που παντρεύτηκε Εκείνον τον Βλάκα.

Ο λόρδος δεν είχε χαρεί όταν η κόρη του παντρεύτηκε

έναν ευγενή από την ύπαιθρο με περιορισμένους πόρους. Απ' όσο ήξερε η Άναμπελ, δεν είχε αλλάξει ποτέ άποψη.

Η μητέρα της Λουίζα, από την άλλη, είχε παντρευτεί τον νεαρό γιο του δούκα του Φένιγουικ τρεις μήνες πριν ο μεγαλύτερος γιος του δούκα πέσει σαν χαζός από έναν ανεπαρκώς εκπαιδευμένο επιβήτορα και σπάσει τον ευγενή λαϊμό του. Όπως είχε πει ο λόρδος Βίκερς, «Ήταν πραγματικά η κατάλληλη στιγμή».

Για τη μητέρα της Λουίζα, δηλαδή. Όχι για τον νεκρό κληρονόμο. Ή για το άλογο.

Δεν ήταν παράξενο που η Άναμπελ και η Λουίζα σπάνια συναντιούνταν πριν από εκείνη την άνοιξη. Οι Γουίνσλοου, με τα πολλά παιδιά τους στριμωγμένα σε ένα πολύ μικρό σπίτι, δεν είχαν πολλά κοινά με τους ΜακΚαν, οι οποίοι, όταν δεν έμεναν στην έπαυλή τους στο Λονδίνο, κατοικούσαν σε ένα αρχαίο κάστρο στα σύνορα με τη Σκοτία.

«Ο πατέρας της Άναμπελ είχε εννιά αδέρφια», είπε ο λόρδος Βίκερς.

Η Άναμπελ γύρισε το κεφάλι και τον κοίταξε πιο προσεκτικά. Ήταν ό,τι πιο κοντινό σε κομπλιμέντο είχε κάνει ο παππούς της για τον πατέρα της, ο Θεός να τον αναπαύσει.

«Αλήθεια;» ρώτησε ο λόρδος Νιούμπερι, κοιτάζοντας την Άναμπελ με μάτια πιο λαμπερά από πριν. Η Άναμπελ έσφιξε τα χείλη, σταύρωσε τα χέρια μπροστά της και αναρωτήθηκε τι μπορούσε να κάνει για να φαίνεται στείρα.

«Και φυσικά εμείς έχουμε επτά», είπε ο λόρδος Βίκερς, κουνώντας το χέρι του στον αέρα με τον ταπεινό τρόπο που χρησιμοποιούν οι άντρες όταν, στην πραγματικότητα, δεν είναι καθόλου ταπεινοί.

«Δεν μείνατε και τόσο μακριά από τη λαίδη Βίκερς τελικά», γέλασε ο λόρδος Νιούμπερι.

Η Άναμπελ κατάπιε. Όταν γελούσε ο Νιούμπερι, ή όταν κουνιόταν με οποιονδήποτε τρόπο, το σαγόνι του έμοιαζε να τρεμουλιάζει. Ήταν ένα απάισιο θέαμα, που θύμιζε εκείνη την πηχτή από μοσχαρίσια ποδαράκια που την έβαζε να τρώει με το ζόρι η οικονόμος τους όταν ήταν άρρωστη. Ήταν πραγματικά αρκετό για να κρατήσει μια νεαρή λαίδη μακριά από το φαγητό.

Προσπάθησε να σκεφτεί πόσο θα έπρεπε να μείνει χωρίς φαγητό ώστε να μειώσει σημαντικά το μέγεθος των γοφών της, κατά προτίμηση σε φάρδος που κρινόταν ακατάλληλο για γέννα.

«Σκέψου το», είπε ο λόρδος Βίκερς, χτυπώντας φιλικά τον παλιό του φίλο στην πλάτη.

«Το σκέφτομαι», είπε ο λόρδος Νιούμπερι. Γύρισε προς την Άναμπελ και τα γαλανά μάτια του έλαμπαν από ενδιαφέρον. «Σίγουρα το σκέφτομαι».

«Η πολλή σκέψη είναι υπερεκτιμημένη», ανακοίνωσε η λαίδη Βίκερς. Σήκωσε ένα ποτήρι σέρι και το ήπιε.

«Ξέχασα ότι ήσουν εδώ, Μάργκαρετ», είπε ο λόρδος Νιούμπερι.

«Εγώ δεν ξεχνώ ποτέ», μουρμούρισε ο λόρδος Βίκερς.

«Μιλώ για τους κυρίους, φυσικά», είπε η λαίδη Βίκερς, απλώνοντας το ποτήρι της προς όποιον κύριο θα προσφερόταν να της το ξαναγεμίσει. «Μια κυρία πρέπει πάντα να σκέφτεται».

«Εδώ διαφωνούμε», είπε ο Νιούμπερι. «Η δική μου Μάργκαρετ κρατούσε τις σκέψεις της για τον εαυτό της. Είχαμε έναν υπέροχο γάμο».

«Δεν έμπλεκε στα πόδια σου, έτσι;» είπε ο λόρδος Βίκερς.

«Όπως είπα, ήταν ένας υπέροχος γάμος».

Η Άναμπελ κοίταξε τη Λουίζα, που καθόταν άψογα στην πολυθρόνα δίπλα της. Η ξαδέλφη της ήταν υπέροχη, με λεπτούς

ώμους, ανοιχτά καστανά μαλλιά και ανοιχτά πράσινα μάτια. Η Άναμπελ πάντα πίστευε ότι έμοιαζε λίγο με τέρας πλάι της. Τα δικά της μαλλιά ήταν σκούρα και κυματιστά, το δέρμα της έδινε την εντύπωση πως επέτρεπε στον εαυτό της να μένει πολλή ώρα στον ήλιο, και το σώμα της τραβούσε την προσοχή ήδη από τα δώδεκα χρόνια της.

Ποτέ, όμως – ποτέ – δεν ήταν τόσο ανεπιθύμητη αυτή η προσοχή, όσο τώρα που ο λόρδος Νιούμπερι την κοίταζε σαν ζαχαρωτό.

Η Άναμπελ καθόταν αμίλητη, προσπαθώντας να μιμηθεί τη Λουίζα και να μην επιτρέψει στις σκέψεις της να φανούν στο πρόσωπό της. Η γιαγιά της τη μάλωνε που ήταν τόσο εκφραστική. «Για όνομα του Θεού», συνήθιζε να λέει. «Σταμάτα να χαμογελάς σαν να ξέρεις κάτι. Οι κύριοι δεν θέλουν μια κυρία που ξέρει πράγματα. Όχι για σύζυγό τους, τουλάχιστον».

Σε αυτό το σημείο, η λαίδη Βίκερς συνήθως έπινε κάτι και προσέθετε: «Μπορείς να μάθεις πολλά πράγματα αφού παντρευτείς. Κατά προτίμηση με κάποιον κύριο που δεν είναι ο σύζυγός σου».

Αν η Άναμπελ δεν ήξερε πράγματα πριν, σίγουρα ήξερε τώρα. Όπως ότι τουλάχιστον τρεις από τους απογόνους των Βίκερς πιθανότατα δεν ήταν Βίκερς. Η γιαγιά της, είχε συνειδητοποιήσει η Άναμπελ, εκτός από ένα εντυπωσιακά βλάσφημο λεξιλόγιο, είχε και μια πολύ χαλαρή άποψη για την ηθική.

Το Γκλόστερσιρ είχε αρχίσει να μοιάζει με όνειρο. Τα πάντα στο Λονδίνο ήταν τόσο... λαμπερά. Όχι κυριολεκτικά, φυσικά. Στην πραγματικότητα, τα πάντα στο Λονδίνο ήταν μάλλον γκριζα, καλυμμένα από ένα λεπτό στρώμα στάχτης και βρομιάς. Η Άναμπελ δεν ήταν σίγουρη γιατί της είχε έρθει στον νου η λέξη «λαμπερά». Ίσως γιατί τίποτα δεν έμοιαζε απλό. Σίγουρα όχι ξεκάθαρο. Και ίσως λίγο επικίνδυνο.

Έπιασε τον εαυτό της να λαχταρά ένα μεγάλο ποτήρι γάλα, λες και κάτι τόσο φρέσκο και πλούσιο θα επανέφερε το αίσθημα της ισορροπίας. Δεν θεωρούσε ποτέ τον εαυτό της ιδιαίτερα καθωσπρέπει, και βέβαια ήξερε πως ήταν η Γουίνσλοου που πιθανότατα θα την έπαιρνε ο ύπνος στην εκκλησία, αλλά κάθε μέρα η πρωτεύουσα της προκαλούσε ακόμα ένα σοκ, ακόμα μια στιγμή που την άφηνε άφωνη και σαστισμένη.

Ήταν έναν μήνα πια εδώ. Έναν μήνα! Κι ακόμα ένιωθε ότι παραλατούσε, δεν ήταν ποτέ σίγουρη ότι έκανε ή έλεγε το σωστό.

Το απεχθανόταν αυτό.

Στο σπίτι, ήταν σίγουρη. Δεν ήταν πάντα σωστή, αλλά ήταν σχεδόν πάντα σίγουρη. Στο Λονδίνο, οι κανόνες ήταν διαφορετικοί. Και το χειρότερο, οι πάντες ήξεραν τους πάντες. Και ακόμα κι αν δεν τους ήξεραν, ήξεραν γι' αυτούς. Ήταν λες και όλοι μοιράζονταν κάποια μυστική ιστορία που αγνοούσε η Άναμπελ. Κάθε συζήτηση είχε ένα υπόγειο, βαθύτερο, πιο κρυφό μήνυμα. Και η Άναμπελ, που εκτός του ότι ήταν η Γουίνσλοου που πιθανότατα θα την έπαιρνε ο ύπνος στην εκκλησία, ήταν και αυτή που θα έλεγε ό,τι σκεφτόταν, ένιωθε ότι δεν μπορούσε να πει στιδήποτε, από φόβο ότι κάποιον θα προσβάλει.

Ή ότι θα ντροπιαστεί.

Ή ότι θα ντροπιάσει κάποιον άλλον.

Δεν άντεχε στη σκέψη. Απλώς δεν άντεχε στη σκέψη ότι θα αποδείκνυε με κάποιο τρόπο στον παππού της πως η μητέρα της ήταν όντως ανόητη και ο πατέρας της πράγματι βλάκας, και ότι εκείνη ήταν η πιο ανόητη απ' όλους.

Υπήρχαν χιλιάδες τρόποι για να γελοιοποιηθεί κάποιος και κάθε μέρα εμφανίζονταν νέες ευκαιρίες. Ήταν εξαντλητικό να προσπαθείς να τις αποφύγεις όλες.

Η Άναμπελ σηκώθηκε και υποκλίθηκε όταν έφυγε ο κόμης του Νιούμπερι, προσπαθώντας να μη δώσει σημασία στα μάτια του που έπεσαν στο ντεκολτέ της. Ο παππούς της βγήκε μαζί του από το δωμάτιο, αφήνοντάς τη μόνη με τη Λουίζα, τη γιαγιά της και μια καράφα με σέρι.

«Θα χαρεί πολύ η μητέρα σου», είπε η λαίδη Βίκερς.

«Για ποιο θέμα;» ρώτησε η Άναμπελ.

Η γιαγιά της την κοίταξε μάλλον κουρασμένα, με μια δόση δυσπιστίας και λίγη ενόχληση. «Για τον κόμη. Όταν συμφώνησα να σε πάρω μαζί μου, ούτε που ονειρευόμουν να βρούμε κάτι καλύτερο από βαρόνο. Είσαι πολύ τυχερή που είναι απελπισμένος».

Η Άναμπελ χαμογέλασε πικρά. Τι όμορφο να είσαι το αντικείμενο της απελπισίας κάποιου.

«Σέρι;» είπε η γιαγιά της.

Η Άναμπελ κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Λουίζα;» Η λαίδη Βίκερς στράφηκε προς την άλλη εγγονή της, που αμέσως κούνησε επίσης το κεφάλι.

«Δεν είναι και πολύ εμφανίσιμος, αυτό είναι αλήθεια», είπε η λαίδη Βίκερς, «αλλά ήταν αρκετά γοητευτικός όταν ήταν νέος, άρα τα παιδιά σου δεν θα είναι άσχημα».

«Καλό αυτό», είπε αδύναμα η Άναμπελ.

«Αρκετές από τις φίλες μου τον είχαν βάλει στο μάτι, αλλά εκείνος προτίμησε τη Μάργκαρετ Κίτσον».

«Οι φίλες σας», μουρμούρισε η Άναμπελ. Οι συνομήλικες της γιαγιάς της ήθελαν να παντρευτούν τον λόρδο Νιούμπερι. Οι συνομήλικες της γιαγιάς της ήθελαν να παντρευτούν τον άντρα που πιθανότατα ήθελε να παντρευτεί εκείνη.

Θεέ μου!

«Και σύντομα θα πεθάνει», συνέχισε η γιαγιά της. «Ό,τι καλύτερο μπορείς να ζητήσεις».

«Νομίζω ότι τελικά θα πω εκείνο το σέρι», είπε η Άναμπελ. «Άναμπελ», είπε η Λουίζα έκπληκτη, ρίχνοντάς της ένα βλέμμα. «Τι κάνεις εκεί;»

Η λαίδη Βίκερς έγνεψε καταφατικά και της έβαλε ένα ποτήρι. «Μην το πεις στον παππού σου», είπε και της το έδωσε. «Δεν εγκρίνει να πίνουν οι κυρίες κάτω των τριάντα».

Η Άναμπελ ήπιε μια μεγάλη γουλιά. Το ποτό κατέβηκε στον λαιμό της σαν καυτό ποτάμι, αλλά δεν πνίγηκε. Δεν της είχαν δώσει ποτέ σέρι στο σπίτι, τουλάχιστον όχι πριν από το δείπνο. Εδώ, όμως, τώρα, χρειαζόταν ενισχύσεις.

«Λαίδη Βίκερς», ακούστηκε η φωνή του μπάτλερ, «μου ζητήσατε να σας θυμίσω την ώρα που πρέπει να αναχωρήσετε για τη συνάντηση στην κυρία Μάρστον».

«Σωστά», είπε η λαίδη Βίκερς και σηκώθηκε όρθια. «Είναι μια βαρετή γριά, αλλά τα τραπέζια της είναι πολύ ωραία».

Η Άναμπελ και η Λουίζα σηκώθηκαν την ώρα που η γιαγιά τους βγήκε από το δωμάτιο, κι έπειτα σωριάστηκαν πάλι στα καθίσματά τους αμέσως μόλις έφυγε. «Τι έγινε όσο έλειπα;» είπε η Λουίζα.

Η Άναμπελ αναστέναξε. «Υποθέτω πως αναφέρεσαι στον λόρδο Νιούμπερι».

«Έλειπα στο Μπράιτον μόνο τέσσερις μέρες». Η Λουίζα έριξε μια γρήγορη ματιά στην πόρτα, για να βεβαιωθεί ότι δεν ερχόταν κανείς, και έπειτα συνέχισε ψιθυρίζοντας: «Και τώρα θέλει να σε παντρευτεί;»

«Δεν είπε ακριβώς αυτό», απάντησε η Άναμπελ, περισσότερο εκφράζοντας έναν ευσεβή πόθο παρά οτιδήποτε άλλο. Με βάση την προσοχή που της έδειχνε τις τελευταίες τέσσερις μέρες ο λόρδος Νιούμπερι, σίγουρα θα πήγαινε στο Κάντερμπερι να βγάλει τις άδειες μέχρι το τέλος της βδομάδας.

«Ξέρεις την ιστορία του;» ρώτησε η Λουίζα.

«Νομίζω», απάντησε η Άναμπελ. «Ένα μέρος της τουλάχιστον». Σίγουρα όχι όσα ήξερε η Λουίζα. Η Λουίζα ήταν ήδη στη δεύτερη σεζόν της στο Λονδίνο, και για την ακρίβεια είχε γεννηθεί σε αυτόν τον κόσμο. Η καταγωγή της Άναμπελ μπορεί να περιλάμβανε έναν παππού υποκόμη, αλλά ήταν απλώς η κόρη ενός επαρχιώτη ευγενή. Η Λουίζα, από την άλλη, είχε περάσει κάθε άνοιξη και κάθε καλοκαίρι της ζωής της στο Λονδίνο. Η μητέρα της –η θεία Τζόαν της Άναμπελ– είχε πεθάνει πριν από αρκετά χρόνια, αλλά ο δούκας του Φένιγουικ είχε πολλές αδελφές, και όλες τους κατείχαν σημαντικές θέσεις στην κοινωνία. Η Λουίζα μπορεί να ήταν ντροπαλή, μπορεί να ήταν ο τελευταίος άνθρωπος που θα περίμενε κάποιος ότι θα διέδιδε κουτσομπολιά, αλλά τα ήξερε όλα.

«Είναι απελπισμένους να βρει μια σύζυγο», είπε η Λουίζα.

Η Άναμπελ ανασήκωσε τους ώμους, ελπίζοντας να δείξει ότι υποτιμούσε τον εαυτό της. «Είμαι κι εγώ απελπισμένη να βρω έναν σύζυγο».

«Όχι τόσο απελπισμένη».

Η Άναμπελ δεν της έφερε αντίρρηση, αλλά η αλήθεια ήταν πως, αν δεν έκανε έναν καλό γάμο σύντομα, ένας Θεός ξέρει τι θα γινόταν η οικογένειά της. Δεν είχαν ποτέ πολλά, αλλά όσο ζούσε ο πατέρας της κατάφερναν πάντα να τα βγάζουν πέρα. Δεν ήταν σίγουρη πώς είχαν βρει τα διδασκτρα για να στείλουν και τα τέσσερα αδέρφια της στο σχολείο, αλλά πήγαν όλοι εκεί που έπρεπε – στο Ίτον, για να λάβουν την κατάλληλη εκπαίδευση για έναν ευγενή κύριο. Η Άναμπελ δεν θα ήταν υπεύθυνη για τη διακοπή των σπουδών τους.

«Η γυναίκα του πέθανε, δεν είμαι σίγουρη πόσα χρόνια πριν», συνέχισε η Λουίζα. «Αυτό, όμως, δεν είχε σημασία, μια και είχε έναν υγιέστατο γιο. Και ο γιος του είχε δύο κόρες, οπότε προφανώς η γυναίκα του δεν ήταν στείρα».

Η Άναμπελ έγνεψε καταφατικά, και αναρωτήθηκε γιατί πάντα έπρεπε να είναι στείρα η γυναίκα. Δεν μπορούσε κι ένας άντρας να είναι ανίκανος;

«Έλεϊτα, όμως, ο γιος του πέθανε. Από κάποιο πυρετό, νομίζω».

Η Άναμπελ τα ήξερε αυτά, αλλά ήταν σίγουρη πως η Λουίζα γνώριζε περισσότερα, οπότε τη ρώτησε: «Δεν έχει κανέναν άλλο κληρονόμο; Σίγουρα θα έχει κάποιον αδελφό ή ξάδελφο».

«Τον ανιψιό του», είπε η Λουίζα. «Τον Σεμπάστιαν Γκρέϊ. Ο λόρδος Νιούμπερι, όμως, τον μισεί».

«Γιατί;»

«Δεν ξέρω», είπε η Λουίζα ανασηκώνοντας τους ώμους. «Κανείς δεν ξέρει. Από ζήλια, ίσως; Ο κύριος Γκρέϊ είναι πολύ γοητευτικός. Όλες οι γυναίκες πέφτουν στα πόδια του».

«Πολύ θα ήθελα να το δω αυτό», είπε η Άναμπελ γελώντας και φαντάστηκε τη σκηνή. Σκέφτηκε έναν ξανθό Άδωνη, με τους μυσ του να τεντώνουν το σακάκι του, να περπατά ανάμεσα σε μια θάλασσα από αναίσθητες γυναίκες. Ακόμα καλύτερα, κάποιες από αυτές θα είχαν τις αισθήσεις τους και ίσως θα τον τραβούσαν από το πόδι, κάνοντάς τον να χάσει την ισορροπία του...

«Άναμπελ!»

Η Άναμπελ επέστρεψε στην πραγματικότητα. Η Λουίζα τη φώναζε επιτακτικά, οπότε έπρεπε να την ακούσει.

«Άναμπελ, είναι σημαντικό», είπε η Λουίζα.

Η Άναμπελ έγνεψε καταφατικά, και την κυρίευσε ένα άγνωστο συναίσθημα – ίσως ευγνωμοσύνη, σίγουρα αγάπη. Μόλις είχε γνωρίσει την ξαδέλφη της, αλλά ήδη υπήρχε ανάμεσα τους ένας βαθύς δεσμός αγάπης και ήξερε ότι η Λουίζα θα έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της για να γλιτώσει την Άναμπελ από έναν δυστυχημένο γάμο.

Δυστυχώς, η δύναμη της Λουίζα ήταν περιορισμένη στο συγκεκριμένο θέμα. Και δεν καταλάβαινε –όχι, δεν μπορούσε– την πίεση του να είσαι η μεγαλύτερη κόρη μιας φτωχής οικογένειας.

«Άκουσέ με», την ικέτευσε η Λουίζα. «Ο γιος του λόρδου Νιούμπερι πέθανε, ε, νομίζω έναν χρόνο πριν. Και άρχισε να ψάχνει για σύζυγο πριν καν ο γιος του κρυώσει στον τάφο του».

«Δεν θα έπρεπε, λοιπόν, να είχε ήδη βρει μία ως τώρα;»

Η Λουίζα κούνησε το κεφάλι. «Παραλίγο να παντρευτεί τη Μάριελ Γουίλινγκαμ».

«Ποια;» Η Άναμπελ ανοιγόκλεισε τα μάτια, προσπαθώντας να δώσει ένα πρόσωπο στο όνομα.

«Ακριβώς. Δεν την έχεις καν ακουστά. Πέθανε».

Η Άναμπελ ένωσε τα φρύδια της να ανασηκώνονται. Της είπε το τραγικό νέο χωρίς κανένα συναίσθημα.

«Δύο μέρες πριν από τον γάμο, κρυολόγησε».

«Πέθανε σε δύο μόλις μέρες;» ρώτησε η Άναμπελ. Ήταν μακάβρια η ερώτηση, αλλά έπρεπε να ξέρει.

«Όχι. Ο λόρδος Νιούμπερι επέμεινε να αναβάλουν την τελετή. Είπε ότι ήταν για το καλό της, ότι ήταν πολύ άρρωστη για να σταθεί στην εκκλησία, αλλά όλοι ήξεραν ότι απλώς ήθελε να βεβαιωθεί πως ήταν αρκετά υγιής για να του χαρίσει έναν γιο».

«Και μετά;»

«Και μετά πέθανε. Άντεξε για δεκαπέντε μέρες περίπου. Ήταν πολύ θλιβερό. Ήταν πάντα πολύ ευγενική απέναντί μου». Η Λουίζα κούνησε ελαφρά το κεφάλι και συνέχισε. «Ήταν μια καινούρια απώλεια για τον λόρδο Νιούμπερι. Αν την είχε παντρευτεί, θα έπρεπε να πενήθει. Έτσι όπως είχαν τα πράγματα, είχε ήδη προσπαθήσει να παντρευτεί

σκανδαλωδώς γρήγορα μετά τον θάνατο του γιου του. Αν η δεσποινίς Γουίλινγκαμ δεν είχε πεθάνει πριν από τον γάμο, θα έπρεπε να φορέσει έναν ακόμα χρόνο πένθος».

«Πόσο καιρό περίμενε πριν ψάξει για κάποια άλλη;» ρώτησε η Άναμπελ, τρέμοντας την απάντηση.

«Όχι πάνω από δύο βδομάδες. Ειλικρινά, νομίζω ότι δεν θα περίμενε τόσο, αν μπορούσε να το κάνει». Η Λουίζα την κοίταξε και τα μάτια της έπεσαν στο σέρι της Άναμπελ. «Χρειαζομαι λίγο τσάι», είπε.

Η Άναμπελ σηκώθηκε αμέσως και χτύπησε το κουδούνι για να το φέρουν, καθώς δεν ήθελε να διακόψει η Λουίζα την αφήγησή της.

«Αφότου επέστρεψε στο Λονδίνο», είπε η Λουίζα, «άρχισε να φλερτάρει τη λαίδη Φράνσις Σέφτον».

«Σέφτον», μουρμούρισε η Άναμπελ. Ήξερε αυτό το όνομα, αλλά δεν μπορούσε να θυμηθεί.

«Ναι», είπε ζωηρά η Λουίζα. «Ακριβώς. Ο πατέρας της είναι ο κόμης του Μπρόμπτον». Έσκυψε μπροστά «Η λαίδη Φράνσις είναι η τρίτη από εννιά παιδιά».

«Θεέ μου!»

«Η δεσποινίς Γουίλινγκαμ ήταν η μεγαλύτερη από μόλις τέσσερα, αλλά...» Η Λουίζα δίστασε, μην ξέροντας πώς να το θέσει κομψά.

«Είχε σώμα σαν το δικό μου;» έκανε η Άναμπελ.

Η Λουίζα έγνεψε καταφατικά.

Η Άναμπελ έκανε μια γκριμάτσα. «Υποθέτω πως εσένα δεν σου έριξε δεύτερη ματιά».

Η Λουίζα κοίταξε τον εαυτό της και τα σαράντα οκτώ κιλά της. «Ποτέ». Κι έπειτα, σε μια ασυνήθιστη επίδειξη βλασφημίας, πρόσθεσε: «Δόξα τω Θεώ».

«Τι συνέβη στη λαίδη Φράνσις;» ρώτησε η Άναμπελ.

«Κλέφτηκε. Με έναν υπηρέτη».

«Θεέ και Κύριε! Πρέπει να είχαν σχέση από πριν, όμως, έτσι δεν είναι; Δεν θα το έσκαγε με έναν υπηρέτη απλώς και μόνο για να αποφύγει τον γάμο με έναν κόμη».

«Λες;»

«Ναι», είπε η Άναμπελ. «Δεν είναι καθόλου πρακτικό».

«Δεν νομίζω ότι σκεφτόταν την πρακτική πλευρά του πράγματος. Νομίζω ότι σκεφτόταν τον γάμο με αυτόν τον... τον...»

«Σε ικετεύω, μην ολοκληρώσεις την πρότασή σου».

Η Λουίζα υπάκουσε ευγενικά.

«Αν κάποια ήθελε να αποφύγει τον γάμο με τον λόρδο Νιούμπερι», συνέχισε η Άναμπελ, «νομίζω ότι υπάρχουν καλύτεροι τρόποι από το να παντρευτεί έναν υπηρέτη. Εκτός αν ήταν ερωτευμένη μαζί του, βέβαια. Αυτό τα αλλάζει όλα».

«Ποιος ξέρει; Το έσκασε στη Σκοτία και δεν είχε κανείς νέα της έκτοτε. Η σεζόν είχε πια τελειώσει. Είμαι σίγουρη πως ο λόρδος Νιούμπερι έπαχνε από τότε για σύζυγο, αλλά νομίζω ότι είναι πιο εύκολο στη διάρκεια της σεζόν, όταν είναι όλοι συγκεντρωμένοι. Επιπλέον», πρόσθεσε η Λουίζα, σαν μια δεύτερη σκέψη, «αν διεκδικούσε ήδη κάποια άλλη κυρία, δύσκολα θα το είχα μάθει. Ζει στο Χάμισιρ».

Ενώ η Λουίζα θα είχε περάσει ολόκληρο τον χειμώνα στη Σκοτία, τρέμοντας στο κάστρο της.

«Και τώρα επέστρεψε», είπε η Άναμπελ.

«Ναι, και τώρα που έχει χάσει έναν ολόκληρο χρόνο, θα θελήσει να βρει κάποια σύντομα». Η Λουίζα την κοίταξε με μια φρικτή έκφραση – οίκτο και παραίτηση μαζί. «Αν ενδιαφέρεται για σένα, δεν θα χάσει χρόνο με φλερτ».

Η Άναμπελ ήξερε πως ήταν αλήθεια και πως, αν ο λόρδος Νιούμπερι όντως της έκανε πρόταση γάμου, θα δυσκολευόταν πολύ να αρνηθεί. Οι παππούδες της είχαν δείξει ήδη ότι

στήριζαν αυτή την ένωση. Η μητέρα της θα της επέτρεπε να αρνηθεί, αλλά ήταν εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά. Και η Άναμπελ ήξερε πολύ καλά την έκφραση που είχε δει στα μάτια της μητέρας της όταν την καθισούχαζε ότι δεν χρειαζόταν να παντρευτεί τον κόμη.

Υπήρχε αγάπη, αλλά υπήρχε και ανησυχία. Υπήρχε πάντα ανησυχία στο πρόσωπο της μητέρας της τελευταία. Τον πρώτο χρόνο μετά τον θάνατο του πατέρα της υπήρχε πόνος, αλλά τώρα υπήρχε μόνο ανησυχία. Η Άναμπελ πίστευε ότι η μητέρα της ανησυχούσε τόσο πολύ για το πώς θα στήριζε την οικογένειά της, που δεν υπήρχε πια χρόνος για πένθος.

Ο λόρδος Νιούμπερι, αν όντως ήθελε να την παντρευτεί, θα πρόσφερε αρκετή οικονομική στήριξη για να ελαφρύνει τη μητέρα της από τα προβλήματά της. Θα πλήρωνε τα δίδακτρα των αδελφών της. Και θα έδινε προίκα στις αδελφές της.

Η Άναμπελ δεν θα συμφωνούσε να τον παντρευτεί αν εκείνος δεν δεσμευόταν να τα κάνει όλα αυτά. Γραπτώς.

Όμως η Άναμπελ μάλλον προέτρεχε. Δεν της είχε ζητήσει να τον παντρευτεί. Κι εκείνη δεν είχε αποφασίσει ακόμα αν θα δεχόταν. Ή μήπως το είχε αποφασίσει;